

The Hellenic Society Prometheas

Τη γλώσσα μου έδωσαν Ελληνική

Το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου.

www.Prometheas.org

Οδυσσέας Ελύτης

Newsletter

September 2011

Prometheas Events

- **September 23, 2011, 8:00 pm:** “Καφενείο/ Τραγούδια και καντάδες της παλιάς Αθήνας” at St. Katherine’s Greek Orthodox Church, Arlington, VA (see brochure)
- **October 7, 2011, 8:00 pm:** “Stella”, Greek Film in memory of Michael Cacoyannis who recently passed away (see brochure)

Events of Other Organizations

- **September 7, 8:00pm** “*The Cow’s Orgasm*” at **AVALON Theatre**. For details and ticket sales: <http://www.theavalon.org/programs-events/panorama-of-greek-cinema/>
- Mark your calendars for the upcoming pioneering European programs with the participation of all the 27 EU countries: **EUROPE NIGHT (September 23rd)**, **EURO KIDS FESTIVAL (October 14th to November 10th)** and the **24th AFI-EU Film Showcase (November 3 – 22, 2011)**.
- **November 25, 2011, 8:00 pm: Laconian Society Annual Dance**, Hilton Hotel, McLean, VA

Websites of the month

- Reinventing Greece Media Project: <http://www.hellenext.org/reinventing-greece/>

Books

- «Ηθικές αξίες και πολιτική συμπεριφορά στην αρχαία Ελλάδα», A.W.H. Adkins (Εκδόσεις Ινστιτούτου του Βιβλίου)
- «Από την κοσμογονία στη γλωσσογονία» του Γ. Μπαμπινιώτη και Δ. Νανόπουλου
 - <http://entertainment.in.gr/html/ent/004/ent.102004.asp>

- ο http://www.youtube.com/v/snhh_-epUU0?version=3

News Articles

Εκσυγχρονισμός της Ανώτατης Εκπαίδευσης

Καθημ---31-ιουλ-11

Του Σταματη Κριμιζη*

Τις τελευταίες δεκαετίες έχουμε όλοι διαβάσει επανειλημμένα στον Τύπο αξιολογήσεις των πανεπιστημίων και τη σειρά που κατέχουν σε παγκόσμια κλίμακα. Τα ελληνικά πανεπιστήμια, ανεξαιρέτως, δεν εμφανίζονται στα πρώτα 200 καλύτερα, και σπάνια στα πρώτα 300 του κόσμου, παρά το γεγονός ότι υπάρχουν «νησίδες αριστείας» σε ορισμένα τμήματα. Η καταγεγραμμένη αυτή έλλειψη ποιότητας δεν μπορεί να οφείλεται αποκλειστικά στην ελλιπή χρηματοδότηση, διότι η επιχορήγηση της ανώτατης εκπαίδευσης ως ποσοστό του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος (ΑΕΠ) από την πολιτεία είναι πάνω από τον μέσο όρο των κρατών της Ευρωζώνης, συμπεριλαμβανόμενης της Γερμανίας και της Γαλλίας. Το πρόβλημα της έλλειψης ποιότητας και ανταγωνιστικότητας εστιάζεται προφανώς αλλού. Ολοι λίγο - πολύ είμαστε γνώστες των ποικίλων προβλημάτων στα ελληνικά πανεπιστήμια: κακή διοίκηση, νεποτισμός στις προσλήψεις προσωπικού σε όλα τα επίπεδα, αναξιοκρατία, αδιαφάνεια, έλλειψη αξιολόγησης διδακτικού/ερευνητικού προσωπικού, εσωστρέφεια, καταλήψεις και διακοπές των μαθημάτων, βανδαλισμοί της ερευνητικής υποδομής, ατιμωρησία της παρανομίας κ.λπ.

Σε οποιαδήποτε ευνομούμενη χώρα, η ύπαρξη έστω και μόνο μιας από τις παραπάνω καταστάσεις θα είχε προβληματίσει πρωτίστως την πανεπιστημιακή κοινότητα, η οποία θα αναλάμβανε την εκπόνηση σχεδίων για την αναδιάρθρωση των ιδρυμάτων και θα πίεζε την πολιτεία για την άμεση εφαρμογή τους. Είναι καταφανές ότι σοβαρές πρωτοβουλίες δεν έχουν ληφθεί ή δεν ήταν δυνατό να ληφθούν, εξ ου και η παρούσα κατάσταση. Αντίθετα, το πανεπιστημιακό κατεστημένο συμπεριφέρεται σαν να ήταν ιδιοκτήτης και, παρά το γεγονός ότι ο Έλληνας φορολογούμενος πληρώνει αδρά για τις υπηρεσίες του, αρνείται το δικαίωμα στην κοινωνία οποιουδήποτε ρόλου στην αξιολόγηση του έργου των μελών του, τη λογοδοσία δηλαδή των πεπραγμένων στους πραγματικούς εργοδότες τους. Κύριο μέλημα των επισήμων πανεπιστημιακών εκπροσώπων (αλλά όχι της σιωπηλής πλειοψηφίας των διδασκόντων) έχει για χρόνια καταστεί η διατήρηση ενός απαράδεκτου status quo με τα προνόμια της ασυδοσίας και αυθαιρεσίας σε όλα τα επίπεδα.

Οι παραπάνω παθογένειες, βέβαια, δεν αναπτύχθηκαν δίχως την ενθουσιώδη συμμετοχή της πολιτείας. Η κομματικοποίηση των φοιτητών, ψήφιση ειδικών νόμων για την εκλογή των εκάστοτε «ημετέρων» σε θέσεις καθηγητών, ίδρυση νέων πανεπιστημίων/ΤΕΙ χωρίς σοβαρό προγραμματισμό και υποδομές για να εξυπηρετηθούν κομματικά συμφέροντα· και η θεσμοθετημένη «μικρο-διοίκηση» του υπουργείου όπου κάθε πανεπιστημιακή απόφαση, έστω και ασήμαντη, χρειάζεται την έγκριση της γραφειοκρατίας για να υλοποιηθεί, συνήθως με τεράστιες καθυστερήσεις, είναι παραδείγματα ενός αρτηριοσκληρωτικού συστήματος που δεν δύναται να λειτουργήσει και καταφανώς δεν λειτουργεί.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, μια θεσμική αναδόμηση των ΑΕΙ είναι επιβεβλημένη και επείγουσα, εάν θέλουμε οι διαρθρωτικές αλλαγές που επιχειρούνται σήμερα στο ελληνικό κράτος να αποκτήσουν μια υγιή βάση και μακροχρόνιο ορίζοντα. Το νομοσχέδιο που υπέβαλε στη Βουλή η υπουργός Παιδείας είναι ένα μεγάλο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Οι πυλώνες των αλλαγών περιλαμβάνουν: αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ, εξασφάλιση της δημόσιας χρηματοδότησης και κατανομή της με βάση την ποιότητα της λειτουργίας κάθε ιδρύματος και τις εθνικές προτεραιότητες, αξιολόγηση και κοινωνική λογοδοσία παντού, αναβάθμιση της ποιότητας σπουδών για κάθε φοιτητή, σύγχρονη και αποτελεσματική διοίκηση, και η επιστημονική αριστεία σε διεθνές επίπεδο, μεταξύ πολλών άλλων. Μια επισκόπηση των προτεινόμενων αλλαγών πείθει ότι δεν πρόκειται για βραχυπρόθεσμες διευθετήσεις, αλλά για κάθετες τομές στην πλειοψηφία των προβλημάτων που μαστίζουν τα ανώτατα ιδρύματα τις τελευταίες δεκαετίες. Επειδή ο χώρος δεν επιτρέπει διεξοδική συζήτηση όλων των παραπάνω θεμάτων, θα περιορισθώ σε δύο: τη σύγχρονη και αποτελεσματική διοίκηση, και την αξιολόγηση και κοινωνική λογοδοσία.

Ο σχεδιασμός στο νομοσχέδιο και για τα δύο αυτά θέματα, αν και καινοτόμος για την Ελλάδα, βασίζεται σε συστήματα που έχουν εφαρμοσθεί με επιτυχία επί δεκαετίες σχεδόν παγκοσμίως, και ειδικά στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ όπου τα πανεπιστήμιά τους κατέχουν τις πρώτες 20 - 50 θέσεις στις διάφορες αξιολογήσεις. Σ' όλες τις περιπτώσεις (δημοσίων και ιδιωτικών ιδρυμάτων) η διοίκηση κατευθύνεται από σώμα εξωτερικών (εκτός ιδρύματος) εφόρων (Board of Trustees) που επιλέγονται με ποικίλους τρόπους, συμπεριλαμβανομένης και της κατ' ευθείαν εκλογής από τους ψηφοφόρους της περιοχής όπου εδρεύει το πανεπιστήμιο. Τα κοινά χαρακτηριστικά των εφόρων είναι ότι προέρχονται από πολλές κοινωνικές ομάδες όπως γιατροί, δικηγόροι, επιχειρηματίες, πανεπιστημιακοί (αλλά όχι από το ίδιο ίδρυμα), διπλωμάτες, πρώην πολιτικοί, κ.λπ. Συμμετέχει και φοιτητής/φοιτήτρια, καθώς και ο/η Πρόεδρος της Συγκλήτου των καθηγητών, αλλά συνήθως χωρίς δικαίωμα ψήφου. Η συμμετοχή στο συμβούλιο θεωρείται κοινωνική προσφορά και σπάνια αμείβεται. Ως παράδειγμα αναφέρω ότι ο πρόεδρος του συμβουλίου του πανεπιστημίου Johns Hopkins, όπου υπηρετώ τα τελευταία 40 χρόνια, ήταν ο Michael Bloomberg, νυν δήμαρχος της Νέας Υόρκης, αλλά πρώην επιχειρηματία από τη Βαλτιμόρη. Παρεμπιπτόντως, δώρισε 150 εκατ. δολ. στο πανεπιστήμιο και σήμερα το όνομα του έχει διαιωνισθεί μέσα από τη «Σχολή Φυσικής και Αστρονομίας Bloomberg». (N.B. - έφοροι που είναι επιχειρηματίες μπορούν να συμβάλουν στην οικονομική ενίσχυση του ιδρύματος που υπηρετούν...). Μεταξύ των αρμοδιοτήτων του συμβουλίου, εκτός από την οικονομική διαχείριση, περιλαμβάνεται και η επιλογή και πρόσληψη του Πρύτανη (η Προέδρου), όπου τα κριτήρια συμπεριλαμβάνουν όχι μόνο την επιστημονική κατάρτιση και διάκριση των υποψηφίων αλλά επίσης τη διοικητική τους ικανότητα και ηγετικά προσόντα.

Το προτεινόμενο σχήμα του διοικητικού συμβουλίου στο νομοσχέδιο, αν και προβλέπει παρόμοιες αρμοδιότητες με αυτές των ιδρυμάτων του εξωτερικού, συνίσταται αρχικά από μέλη του Πανεπιστημίου τα οποία εν συνεχεία επιλέγουν και τα υπόλοιπα (εξωτερικά) μέλη. Υποθέτω ότι υπάρχουν νομικοί λόγοι για μια τέτοια διαδικασία που καθιστά το συμβούλιο όχι απόλυτα ανεξάρτητο. Μπορούν να εισαχθούν ασφαλιστικές δικλίδες ώστε να επιτευχθεί ισορροπία μεταξύ ειδικοτήτων (π.χ. περιορισμός σε κάτω των 15% για οποιοδήποτε επάγγελμα). Πάντως, το γεγονός ότι αποσυνδέεται η επιλογή του Πρύτανη από την παρούσα εκλογική παρωδία είναι πολύ θετικό στοιχείο και αξίζει αυτό το μοντέλο να δοκιμαστεί. Εάν υπάρξουν δυσλειτουργίες, τότε μπορούν να γίνουν διορθωτικές ρυθμίσεις στο μέλλον. Τέλος, σημειώνω ότι ένα παρόμοιο σχήμα διοίκησης λειτουργεί επιτυχώς στο (δημόσιο) Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδος τα τελευταία 5 χρόνια με συμμετοχή και επιχειρηματία και διπλωμάτη.

Σχετικά με το θέμα της αξιολόγησης, τα πράγματα και εδώ είναι πολύ απλά: εφαρμόζονται επιτυχημένα στα ΑΕΙ του υπόλοιπου κόσμου, και δεν υπάρχει λόγος τα ελληνικά ιδρύματα να εξαιρούνται. Εχω ακούσει τη δικαιολογία ότι «... στην Ελλάδα δεν μπορεί να γίνει αντικειμενική αξιολόγηση...», αγνοώντας το γεγονός ότι σε άλλες χώρες υπάρχουν δοκιμασμένες διαδικασίες που παράγουν αδιάβλητα αποτελέσματα, με αντικειμενικούς δείκτες παραγωγικότητας (π.χ. Institute of Scientific Information - Web of Science), τις οποίες μπορούμε να επιλέξουμε και να τις εφαρμόσουμε. Δεν χρειάζεται εμείς να επανα-ανακαλύψουμε τον τροχό. Σαν παράδειγμα, στη Διοίκηση Διαστημικής του Johns Hopkins όπου χρημάτισα διευθυντής, με 600 περίπου άτομα σε όλες τις βαθμίδες, γίνεται ετήσια αξιολόγηση όλου του προσωπικού, και μετά από έλεγχο σε πολλαπλά διοικητικά επίπεδα, η τελική βαθμολογία είναι βασικός παράγοντας στη συζήτηση βελτίωσης της απόδοσης μεταξύ προϊστάμενου και του αξιολογούμενου (υποχρεωτική) καθώς και στον καθορισμό της ετήσιας αύξησης (η μη) μισθού. Οι προδιαγραφές, λοιπόν, που προτείνονται στο νομοσχέδιο για αξιολόγηση είναι ευθυγραμμισμένες με τη διεθνή πρακτική και πρέπει να υιοθετηθούν.

Τα κοινωνικά ιδρύματα, στην τελική ανάλυση, κρίνονται από τα αποτελέσματα που παράγουν και τα ευεργετήματα προς το κοινωνικό σύνολο, συγκρινόμενα με το κόστος της λειτουργίας τους. Εάν τα ελληνικά ΑΕΙ βρίσκονταν έστω και μέσα στα πρώτα 100 σε παγκόσμια κλίμακα, ίσως να μην υπήρχε το θέμα της βασικής αναδιάρθρωσης που επιχειρεί το υπό συζήτηση νομοσχέδιο. Η ελληνική κοινωνία δυσανασχετεί με τα αποτελέσματα της κατ' όνομα «δωρεάν» παιδείας, με τα φροντιστήρια, ιδιαίτερα μαθήματα πλέον και σε φοιτητές/σπουδαστές, την συστηματική εμφάνιση παράνομης δράσης –ελέω «ασύλου»– σε πανεπιστημιακούς χώρους και πολλά άλλα. Η αλλαγή του συστήματος είναι επιβεβλημένη και το παρόν νομοσχέδιο αποτελεί ένα μεγάλο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση. Μπορεί να έχει ορισμένες ελλείψεις, αλλά ας μη ξεχνάμε το ρητό ότι «το τέλειο είναι ο εχθρός του καλού».

* Ο κ. Σταμάτης Κριμιζής είναι πρώην διευθυντής και τώρα επίτιμος διευθυντής της Διοίκησης Διαστήματος του Πανεπιστημίου Johns Hopkins των ΗΠΑ, πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Ερευνας και Τεχνολογίας της Ελλάδας και ακαδημαϊκός.

Ημερομηνία : 27-08-11

Πέθανε ο ηθοποιός Λυκούργος Καλλέργης

Σε ηλικία 98 ετών, άφησε σήμερα την τελευταία του πνοή ο ηθοποιός Λυκούργος Καλλέργης, ο οποίος το τελευταίο διάστημα νοσηλευόταν στην εντατική του νοσοκομείου «Γ. Γεννηματάς».

Ο Λυκούργος Καλλέργης έφυγε πλήρης ημερών έχοντας ζήσει έντονες καλλιτεχνικές και πολιτικές στιγμές.

Επί εξήντα χρόνια έπαιξε πάνω από 500 ρόλους, στο θέατρο, στον κινηματογράφο, στο ραδιόφωνο. Πέρασε στη σκηνοθεσία, δίδαξε νέους ηθοποιούς σε δραματικές σχολές, μετέφρασε θεατρικά έργα, δραστηριοποιήθηκε στον συνδικαλισμό, διετέλεσε βουλευτής του ΚΚΕ το

1977. Καταγόταν από οικογένεια Κρητικών οπλαρχηγών και ήταν γιος του πρωτοπόρου σοσιαλιστή Σταύρου Καλλέργη, πρωτεργάτη της Εργατικής Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα. Γεννήθηκε το 1914, στον Μυλοπόταμο Ρεθύμνου. Τέλειωσε τη μέση εκπαίδευση στην Αθήνα - όπου και ήρθε στα δέκα του χρόνια- και έκανε θεατρικές σπουδές στην δραματική σχολή της Λαϊκής Σκηνης του Κάρολου Κουν.

«Βασικά στο ξεκίνημα μου, με επηρέασε μεταξύ άλλων και η κρητική λογοτεχνία», είχε αναφέρει σε συνέντευξή του.

«Από τα πρώτα βιβλία που διάβασα στην Κρήτη στην παιδική μου ηλικία ήταν ο «Ερωτόκριτος» και η «Ερωφίλη». Ένιωσα έναν κόσμο ολόκληρο να ζωντανεύει και αυτό με συντάραξε».

Ίσως δεν ήταν τυχαίο ότι ο πρώτος του ρόλος στο θέατρο ήταν ο Πανάρετος στην «Ερωφίλη» του Χορτάτζη, που έπαιξε με τη «Λαϊκή Σκηνή» του Κάρολου Κουν το 1934.

Εξίσου, είχε ομολογήσει ότι στα νεανικά του χρόνια, τον είχε συγκλονίσει η ανάγνωση των έργων του Ντοστογιέφσκι και αργότερα στο θέατρο ο Τσέχωφ, του οποίου έπαιξε και μετέφρασε τα περισσότερα θεατρικά έργα.

Στην πολύχρονη διαδρομή του στην ελληνική θεατρική σκηνή, άνοιξε την καλλιτεχνική του βεντάλια, στην ελληνική και ξένη δραματολογία: αρχαία τραγωδία, Σαίξπηρ, Στρίντμπεργκ, Πιραντέλο, Γκόγκολ, Ονίλ κ.α.

Κορυφαία στιγμή της καριέρας του ο ίδιος θεωρούσε τον «Τζων Γαβριήλ Μπόρκμαν» του Ίψεν, την «Ερωφίλη» του Χορτάτζη και την «Αντιγόνη» του Ανουΐγ.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος και πρωταγωνιστής του Θεάτρου Τέχνης, (1942-1950), όπου έμελε να γνωρίσει την πρώτη σύζυγό του, επίσης ηθοποιό, Μαρία Φωκά, η οποία βρέθηκε συγκατηγορούμενη το 1952 στην δίκη Μπελογιάννη. Μαζί της απέκτησε μια κόρη, ενώ από τον δεύτερο γάμο του με την ηθοποιό Τζένη Κολάρου, έναν γιο.

Ο Λυκούργος Καλλέργης, πρωταγωνίστησε στη συνέχεια σε πολλούς θιάσους του ελεύθερου θεάτρου και επί 18 χρόνια στο Εθνικό Θέατρο, του οποίου και διετέλεσε καθηγητής της Δραματικής Σχολής. Συνεργάστηκε με όλα τα «ιερά τέρατα» της ελληνικής θεατρικής σκηνης, Μαρίκα Κοτοπούλη, Κατερίνα Ανδρεάδη, Αιμίλιο Βεάκη, Κατίνα Παξινού, Αλέξη Μινωτή κ.ά.

Εξίσου σημαντική ήταν η πορεία του στον ελληνικό κινηματογράφο που ξεκίνησε το 1949 με τον «Κόκκινο βράχο» του Γρηγόρη Γρηγορίου και τελείωσε το 2001 με τον «Αλέξανδρο και Αϊσέ» του Δημήτρη Κολλάτου.

Συμμετείχε επίσης στις τηλεοπτικές διασκευές του βιβλίου του Νίκου Καζαντζάκη «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» (1975) και στους «Πανθέους» του ακαδημαϊκού Τάσου Αθανασιάδη (1977), παραγωγές που έγραψαν ιστορία στα τηλεοπτικά χρονικά.

Διετέλεσε γενικός γραμματέας του Σωματίου Ελλήνων Ηθοποιών για μια δεκαετία από το 1956 και για μικρό διάστημα πρόεδρος. Επίσης, υπήρξε πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Θεάματος - Ακροάματος καθώς και Αντιπρόεδρος του Ταμείου Συντάξεως Ηθοποιών.

Το 2007, αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτωρ του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

www.kathimerini.gr με πληροφορίες από ΑΠΕ-ΜΠΕ

«Δεν άφησαν τίποτα όρθιο»

Ληλατήθηκε ο ιστορικός ναός του Αγίου Γεωργίου στην πρωτεύουσα της Λιβύης

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ: Τετάρτη 24 Αυγούστου 2011

Τον ιστορικό ναό του Αγίου Γεωργίου, στην παλιά πόλη της Τρίπολης της Λιβύης λεηλάτησαν άγνωστοι τις τελευταίες ημέρες. Η εκκλησία χρονολογείται από το 1647 και είναι η παλιότερη ορθόδοξη εκκλησία στη Βόρεια Αφρική.

Την είδηση μετέφερε στον Μητροπολίτη Τριπόλεως, κ. Θεοφύλακτο, ο οποίος βρίσκεται από τα τέλη Ιουνίου στην Ελλάδα, ο πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας, Δημήτρης Αναστασίου.

«Πονάει η καρδιά μου για τα όσα συμβαίνουν στη Λιβύη, μία όμορφη χώρα που καταστράφηκε, μα πιο πολύ για το λαό της, που ξεχωρίζει για τη φιλοξενία του» δήλωσε στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων ο Μητροπολίτης Τριπόλεως, που εγκαταστάθηκε στη Λιβύη το 1991.

Ο Μητροπολίτης Τριπόλεως δήλωσε ότι ο πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας του είπε πως «δεν άφησαν τίποτα όρθιο».

«Έκλεψαν τη λειψανοθήκη του προστάτη Αγίου μας, που είχα φέρει από το Άγιο Όρος, παλιά ευαγγέλια, δυσκοπότητα, εξαπτέρυγα, θυμιατά, ένα από τα οποία μας είχε χαρίσει ο Οικουμενικός Πατριάρχης, κ. Βαρθολομαίος. Αυτοί που τα έκλεψαν επικοινωνήσαν με τον πρόεδρο της κοινότητας και του ζήτησαν χρήματα, για να μας τα επιστρέψουν. Έχει καταγγείλει το περιστατικό στην αστυνομία, αλλά έτσι όπως είναι η κατάσταση, ποιος θα ασχοληθεί μαζί μας» διερωτήθηκε.

«Η κατάσταση στη Λιβύη εξακολουθεί να είναι έκρυθμη και ουδείς γνωρίζει πως θα τελειώσουν

όλα. Το τι έφταιξε, άλλοι είναι αρμόδιοι να το κρίνουν» δήλωσε.

«Ζούμε τη δική μας Ανάσταση»

«Μετά από σαράντα δύο χρόνια σκλαβιάς ήρθε η σειρά να γιορτάσουμε τη δική μας "Ανάσταση". Με το προηγούμενο καθεστώς, δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε ανοιχτά. Τώρα μιλάμε ελεύθερα», δήλωσε από την πλευρά του ο 67χρονος πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Τριπόλεως, Δημήτρης Αναστασίου.

Και συνεχίζει, λέγοντας: «Ημασταν πάντα υπό έλεγχο, σε αυστηρό καθεστώς αστυνόμευσης. Ειδικά όσοι είχαμε ξένη υπηκοότητα, δεν τολμούσαμε να μιλήσουμε, γιατί δεν θα βλέπαμε ποτέ ξανά τον ήλιο. Όπως συνέβη με τόσους και τόσους. Για παράδειγμα έναν φίλο γιατρό από τη Βουλγαρία τον συνέλαβαν οι αρχές, στην αρχή των γεγονότων, γιατί είχε τραβήξει φωτογραφίες που τις κυκλοφόρησε. Τον κλείσανε μέσα και η εγκυμονούσα σύζυγός του δεν μπορούσε να έρθει σε επαφή μαζί του. Τους αφαίρεσαν τα διαβατήρια, ευτυχώς, όμως, κατάφεραν να διαφύγουν μέσω Τυνησίας».

Στην Τρίπολη της Λιβύης, από τις περίπου 20 οικογένειες Ελλήνων, έχουν απομείνει περίπου 12 άτομα.

«Τις τελευταίες πέντε ημέρες έχουμε αποκλειστεί στα σπίτια μας. Τρεις μέρες δεν είχαμε ηλεκτρικό ρεύμα, είχαμε διακοπές νερού, δύσκολη ήταν και η τηλεφωνική επικοινωνία. Ευτυχώς, σήμερα έχουμε πρόσβαση στο Διαδίκτυο, μετά από έξι μήνες. Ακούμε τις μάχες που μαίνονται γύρω μας και προσευχόμαστε να τελειώσουν σύντομα όλα και να ζήσουμε σε ένα ελεύθερο καθεστώς».

Ο κ. Αναστασίου δεν σκέφτεται να εγκαταλείψει τη Λιβύη, όπου έζησαν ο παππούς του -από το 1895- και ο πατέρας του.

«Δεν έφυγα στα δύσκολα χρόνια που περάσαμε, θα φύγω τώρα; Πρέπει να προστατεύσουμε τα κτήρια της Κοινότητας, την εκκλησία μας, τον Άγιο Γεώργιο, που [...] λεηλάτησαν άγνωστοι», λέει ο κ. Αναστασίου.

«Επί Καντάφι, πάντως, η εκκλησία μας λειτουργούσε ελεύθερα και επιτρεπτόταν η περιφορά του Επιταφίου» πρόσθεσε.

Με τους Έλληνες ομογενείς στη Βεγγάζη η επικοινωνία έχει διακοπεί. Εκεί, σύμφωνα με πληροφορίες, έχουν απομείνει τρεις-τέσσερις Έλληνες, μαζί με τον πρόεδρο της εκεί κοινότητας, Μανδαλιό Κανάκη. (<http://www.tanea.gr/latestnews/article/?aid=4651776>)

August 26, 2011

Odysseus Is Parading Into Queens

By [MELENA RYZIK](#)

Sing in me, Muse, and through me tell the story of Hermes the winged messenger, with eyes like binoculars. Of wise old Robert Moses, his head a literal globe, and of Typhoid Mary, a health threat in a skirt made of spoons.

Odysseus has, finally, found his way to Queens, and — journeying through storm surge and eons of urban grit — has been transformed a bit in the process. On Monday evening “The Odyssey” will be restaged through the lens of New York City history, using costumed characters and giant puppets, in a site-specific work commissioned for [Socrates Sculpture Park](#) in Long Island City. Visitors will play the part of weary Greek travelers, traversing the park to see seven “processionals” enacting stories from Homer’s epic poem.

The one-night-only performance, “Odysseus at Hell Gate,” was created by Alex Kahn and Sophia Michahelles, artists who specialize in processionals, parades and puppetry: they also create the Day of the Dead skeletons and Kabuki flying baby moths, among other creatures, for New York City’s [Halloween](#) parade. Their other projects include a walking opera and [a three-act movement along a bridge](#), and as part of their mission, they use volunteers in the building (“puppet-raising”) and performance of their works. Involving the community, they said, makes the pieces better.

“What we like to do is take that genre of parade that everybody knows, and try to deconstruct it,” Mr. Kahn said. “We really see parade in the way that it is in carnivalesque cultures, as a real way of storytelling through multilayered, complex visuals.”

For “Odysseus at Hell Gate,” Mr. Kahn and Ms. Michahelles, [a couple from Red Hook, N.Y.](#), who are artistic directors of a nonprofit group called [Processional Arts Workshop](#), researched the history of the sometimes forgotten spaces that dot the East River, like [Hart Island, a potter’s field](#); [North Brother Island](#), home to the hospital that quarantined Typhoid Mary; and [Hell Gate, a traditionally treacherous maritime passage](#) and the site of the 1904 burning of the excursion ship the General Slocum. They found many parallels in these stories to those in “the Odyssey.”

Roosevelt Island, which is visible from the sculpture park, was once known as Welfare Island; it housed a women’s prison, “and the two most famous inmates who spent some time there were Mae West and Billie Holiday, so we thought they would be fantastic sirens,” Ms. Michahelles said with a smile. There are no siren songs per se, but a score that Mr. Kahn composed includes a Billie Holiday recording of “Comes Love (Nothing Can Be Done),” interspersed with Mae West beckoning, “Come up and see me sometime.”

Some juxtapositions are more conceptual: Moses, the influential urban planner, plays a part because of Randalls Island, where he had his office when he was the state parks commissioner and chairman of the Triborough Bridge and Tunnel Authority. He is represented by a Cyclops-like creature because, Mr. Kahn said, Homer's "description of the Cyclops could've been lifted right out of Robert Caro's 'Power Broker,' " the biography of Moses. (Of course the head of this Cyclops looks like the Unisphere from the 1964 World's Fair in Flushing Meadows-Corona Park; a silver-painted Hermes has a head resembling the kind of viewfinder found at landmarks.)

Shaun Leonardo, the director of public programs and community affairs for Socrates Sculpture Park, a four-and-a-half-acre strip of riverfront that hosts everything from sustainable-living lessons to movie screenings among its rotating installations, said that park officials originally envisioned the Odysseus project as an extension of their regular programs, but geared to adults instead of children; in the week leading up to the performance, Ms. Michahelles and Mr. Kahn hosted a puppet workshop for volunteers.

But the scope of their ideas "was more than we would ever have expected," Mr. Leonardo said. "It will be one of our biggest programs."

He added that "Odysseus at Hell Gate" served an "important goal here, to open the understanding of what sculpture is, and to introduce different ideas of sculpture and sculpture making to the park."

Built by volunteers with supplies donated by [Materials for the Arts](#), a nonprofit group, the whole project cost less than \$10,000, Mr. Leonardo said. Drawn by the chance to be creative in his time off, Mike Russell, a teacher, volunteered a few days before the show, and found himself papier-mâché-ing Typhoid Mary's head.

"This is my neighborhood, this is my park," Mr. Russell, 33, said, explaining why he wanted to get involved. Whatever he learned would make its way into his classroom, he added.

For Ms. Michahelles and Mr. Kahn, the decision to use "The Odyssey" as source material was both artistic and geographic.

"We liked the idea of anchoring it in a story that people may not know intimately, but are probably familiar with," Ms. Michahelles said. "And we were also interested in the fact that this was traditionally a Greek neighborhood, and of course the park is called Socrates."

Though visitors to the show will get a "passport" explaining some of the history, park officials and the artists realized that audience members might not pick up on all the references.

"Not all of these juxtapositions are lockstep-perfect allegories of each other, but a lot of them come close enough to create that electricity," Mr. Kahn said. "It leaves a little openness for the audience to think more and more about how they themselves can graft a mythic history onto the very present story of New York City."

Source: New York Times

Η Τουρκία επιστρέφει τις περιουσίες των ελληνικών κοινοτικών ιδρυμάτων

Σημαντικές αλλαγές υπέρ των μειονοτικών ευαγών ιδρυμάτων (βακούφια) προβλέπει η τροποποίηση του τουρκικού νόμου περί βακουφίων.

Σημαντικές αλλαγές υπέρ των μειονοτικών ευαγών ιδρυμάτων (βακούφια) προβλέπει η τροποποίηση του τουρκικού νόμου περί βακουφίων, που πραγματοποιήθηκε μέσω κυβερνητικού διατάγματος στις 22 Αυγούστου και δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της τουρκικής κυβέρνησης.

Όλα αυτά ενώ οι μη μουσουλμανικές μειονότητες παραθέτουν απόψε δείπνο στον πρωθυπουργό της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν στην Κωνσταντινούπολη, όπου θα παρίσταται ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος και άλλοι θρησκευτικοί επικεφαλής. Πρόκειται για το λεγόμενο «αφτάρ», το δείπνο που λαμβάνει χώρα κατά την περίοδο του Ραμαζανίου.

Παράλληλα, άλλη μία υπόθεση ελληνικού βακουφίου στην Πόλη έχει προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Αξίζει να αναφερθεί ότι μόνο από τα ελληνορθόδοξα ιδρύματα υπολογίζεται ότι είχαν αφαιρεθεί πάνω από 10.000 ακίνητα.

Σύμφωνα με την τροποποίηση του νόμου περί βακουφίων θα επιστραφούν στα ελληνικά κοινοτικά ευαγή ιδρύματα:

-Πρώτον, οι ακίνητες περιουσίες για τις οποίες δεν αναφέρεται ο κάτοχος του τίτλου ιδιοκτησίας

-Δεύτερον, τα ακίνητα που έχουν περιέλθει στο τουρκικό Θησαυροφυλάκιο, στη Γενική Διεύθυνση Βακουφίων, στους δήμους και στις νομαρχίες με τρόπους πέραν της απαλλοτρίωσης, της πώλησης και της ανταλλαγής και

-Τρίτον τα νεκροταφεία και οι διάφορες πηγές, η διαχείριση των οποίων έχει περιέλθει στους δήμους.

Και στις τρεις περιπτώσεις πρόκειται για ακίνητα που είχαν δηλώσει τα μειονοτικά ευαγή ιδρύματα στη δήλωση που είχαν κάνει αυτά το 1936. Με τη νέα του μορφή ο νόμος αναφέρει ότι τα ενδιαφερόμενα βακούφια θα πρέπει να υποβάλλουν σχετικές αιτήσεις εντός δώδεκα μηνών, οι οποίες θα ικανοποιηθούν αφού αξιολογηθούν εκ μέρους της Γενικής Διεύθυνσης Βακουφίων.

-Τέταρτη αλλαγή που επέρχεται είναι η πρόβλεψη καταβολής αποζημίωσης για τις ακίνητες περιουσίες των μειονοτικών κοινοτικών ευαγών ιδρυμάτων, οι οποίες έχουν περιέλθει στο τουρκικό δημόσιο και στη συνέχεια έχουν μεταπωληθεί σε τρίτους. Η αποζημίωση θα υπολογιστεί εκ μέρους του τουρκικού υπουργείου Οικονομικών, με βάση την τρέχουσα τιμή των ακινήτων αυτών και θα καταβληθεί εκ μέρους της Θησαυροφυλακίου ή τη Γενική Διεύθυνση Βακουφίων.

Ως προς τους τίτλους ιδιοκτησίας όπου δεν αναφέρεται ο κάτοχος, υπάρχει σημαντικός αριθμός ακινήτων που ανήκουν στα μειονοτικά βακούφια, αλλά κατά την εγγραφή τους στο κτηματολόγιο, στο παρελθόν, δεν κατέστη δυνατόν να βρεθεί ο κάτοχος του τίτλου.

Οι υποθέσεις των μειονοτικών βακουφικών ακινήτων με αδιευκρίνιστο κάτοχο τίτλου κυριότητας, των νεκροταφείων και των ακινήτων που το τουρκικό δημόσιο έχει μεταπωλήσει σε τρίτους, ήταν τρία προβλήματα που δεν είχαν λυθεί με το νόμο περί βακουφίων που είχε ψηφιστεί στις 20 Φεβρουαρίου 2008. Από το 2002 έως το 2008 ο εν λόγω νόμος άλλαξε τρεις φορές λύνοντας κάθε φορά κάποια από τα προβλήματα των μειονοτικών βακουφίων, αλλά παρέμεναν κάθε φορά σημαντικά προβλήματα.

Αυτό που δεν ρυθμίζεται με τη νέα τροποποίηση και παραμένει πρόβλημα, είναι η υπόθεση των λεγόμενων «κατελιημμένων βακουφίων», δηλαδή των ιδρυμάτων που έχουν περιέλθει στο τουρκικό δημόσιο με την περιουσία, αλλά και τη διοίκησή τους. Μεταξύ των μειονοτικών κατελιημμένων βακουφίων, υπάρχουν 24 που ανήκαν στην ελληνική μειονότητα.

Ένα από τα προβλήματα αυτά έχουν πάρει ήδη το δρόμο του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Πρόκειται για την υπόθεση της δήμευσης του κτιρίου του ομογενειακού δημοτικού σχολείου στο Ορτάκιοϊ του Βοσπόρου στην Κωνσταντινούπολη. Το τοπικό ελληνικό βακούφι έχει προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, το οποίο πριν από λίγο καιρό, και σύμφωνα με τη διαδικασία, γνωστοποίησε στους ενδιαφερόμενους ότι αποδέχεται την προσφυγή.

Ο Γιάννης Κτιστάκης, δικηγόρος που χειρίζεται την υπόθεση στο Δικαστήριο για λογαριασμό του βακουφίου και λέκτορας της Νομικής Σχολής Κομοτινής, ανέφερε ότι «πρόκειται για υπόθεση που εκκρεμεί πλέον στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο» και τόνισε ότι «αν στο μεταξύ, με βάση και την τροποποίηση του νόμου περί βακουφίων, δοθεί εντός της Τουρκίας λύση στο πρόβλημα του σχολείου, θα παραιτηθούμε από την προσφυγή».

Το εν λόγω κτίριο μετά τη δήμευση λειτουργεί ως γραφείο της τουρκικής Γενικής Γραμματείας Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα σχετικά εγκαίνια είχαν γίνει το Δεκέμβριο του 2009.

***www.kathimerini.gr** με πληροφορίες από ΑΠΕ-ΜΠΕ*

Ημερομηνία : 28-08-11 Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

August 19, 2011

Lost in the Odyssey

By MATT GROSS

SING to me of the man, O Muse — that cleverest of men, most favored by the gods, most frustrated by them, too. Sing to me of endlessly lost Odysseus, whose 10-year journey home, from the scorched and blood-stained plains of Troy to the Ionian island of Ithaca, was a decade of disaster. Sing to me of the Cyclops, the Sirens, Calypso and Circe, Scylla and Charybdis, of challenges confronted and conquered, destiny delayed and at long last achieved.

So sing to me, I begged the Muse one Friday evening in May, or, hey, you know what? Just send me an intercity bus — I've gotta get out of here.

“Here” was the seaside town of Neapoli, at the southeastern end of the Peloponnesian peninsula of [Greece](#), where nearly two weeks of island-hopping from the Turkish coast across the Aegean Sea had come to a sudden and maddening halt. From Cape Meleas — the last location Odysseus himself recognized before the North Wind drove him into the monster-ridden lands of myth — all I had to do was hop a bus or two to the port of Patra, and from there a ferry could take me, at long last, to Ithaca, the place Odysseus called home.

In Neapoli, however, there were no buses until morning, and I had no choice but to spend the night in this cheerful, if sleepy, seaside town. Even a day or two earlier, I wouldn't have minded. In fact, for the previous 10 days I'd been delighted by the capricious whims of bus and ferry schedules. But I was due to fly home to New York from [Athens](#) in two days, and now this delay was unbearable.

As I numbed disappointment with ouzo at a waterfront restaurant, I noticed something unusual on the sidewalk before me: a penny-farthing, one of those 19th-century bicycles with an enormous front wheel and tiny rear one. The owner, it turned out, was Jim, a 20-something hairdresser from Athens who was sitting nearby with his girlfriend, Chara, a schoolteacher. They were a sweet couple, definite hipsters, and I smiled when they asked me, as had practically every Greek I met on my journey, how I'd wound up here.

“I've come from Troy,” I said, “and I'm trying to get to Ithaca. Like Odysseus: no map, no guidebook, no route, no Internet, no hotel reservations.”

Thus began a tale I'd been telling, and adding to, ever since I'd begun my Odyssey in [Turkey](#) outside the city of Canakkale, where ancient Troy was located and, beginning in the late 19th century, unearthed.

But Troy was not where I wanted to linger. It was, for both myself and Odysseus, a starting point. My plan was not to follow the hero's exact route — it stretched, some say, as far as [Gibraltar](#), and was mythical in any case — but to stumble in his footsteps and try to get a glimpse

into his psyche as he tried and failed and tried again to reach Ithaca, a mere 350 miles away as the crow flies, off the west coast of Greece.

Or maybe that's the wrong way to put it. For Odysseus has no psyche, not in the modern, literary sense. One of the founding works of Western literature may be a travel story about getting lost, but apart from the image of heartbroken Odysseus crying on the shores of Calypso's island, Homer rarely portrays his hero's disconnection and desperation.

How does that lostness feel, I wanted to know, especially in Greece, where the lonely spaces between rough and empty islands are balanced by an unmatched reputation for hospitality? So, with 11 days for the journey — Odysseus took 10 years, but my wife, Jean, is less patient than his Penelope — I left Troy to find out.

Immediately, I encountered uncertainty. Several Greek islands — Limnos, Lesbos, Chios — lie close to Turkey, but no one was sure when, or if, ferries were running. And that was even before Greece's austerity measures prompted port blockages, transit strikes and sometimes violent demonstrations in Athens. (The ferries, however, have kept running.) The Canakkale tourism office suggested a three-hour bus south to Ayvalik, where I might find a ferry to Lesbos, and if that didn't work, I could go farther south, to Izmir, alleged birthplace of Homer himself, and get the ferry to Chios. So, while Odysseus had sailed north with his 12 black ships to raid the lands of the Cicones, I went the other way.

Unlike Odysseus, I got lucky. In Ayvalik, a lovely Turkish town with a jumble of old streets at its center, ferries were leaving for Lesbos.

The two-hour ride was to be a typical one. Inside the ship, whose homey décor had not been updated in a couple of decades, about 100 families, couples and groups of friends mostly kept to themselves, snacking on sweets packed for the trip. This was a modest ferry; other, larger ones would have free Wi-Fi and show reruns of "Friends" dubbed into Greek. Outside was more exciting: the water flat and sparkling with golden-hour light, small sailboats and fishing skiffs cruising near shore, tiny islands silhouetted by the setting sun.

When the ferry docked in Mytilene, Lesbos's main town, night had fallen, and I hurried into the nearest travel agency and learned that a ferry to Chios was scheduled for 8:30 in the morning, 12 hours from now. O.K. So, where could I get to from Chios?

The travel agent did not know, and his ignorance would prove normal for the islands. People might know which ferries left from the local port, but from other ports? Might as well ask about ferries in [Indonesia!](#)

This was a challenge. Any embarkation could be a dead end, forcing me to retreat and replan my route. I'd just have to trust Hermes, god of travel, and see what happened.

I would also have to enjoy myself as much as possible, and so I got right down to it in Mytilene, walking through a maze of pedestrian shopping streets until I spotted the Old Market Cafe, which was small, lively and untouristy. But no sooner had I ordered (mint-spiked meatballs,

white beans with dill, tomato-cucumber salad) than I heard a commotion outside. Perhaps 200 young people were marching through the dark, chanting slogans and handing out flyers decrying police brutality. (I don't read Greek, but there was a helpful illustration.) It was my first taste of the crisis that has been engulfing Greece since 2008, and I was tempted to follow the marchers and learn more.

"But there's no way to hide the belly's hungers," Odysseus once remarked. "What a curse, what mischief it brews in our lives!" So I ate, had a couple beers with off-duty soldiers at a bar, and paid too much for a hotel room.

At dawn I boarded the ferry to Chios. Again, a smooth ride through sun-dappled waters. This time, however, my reading material — "The Marriage of Cadmus and Harmony," by Roberto Calasso — caught the attention of an American couple who used to lead Sierra Club trips around [Europe](#). The man — who had been visiting Greece since the 1950s, had converted to Orthodox Christianity, and had taken the name Theofilos — appreciated my endeavor, and urged me to visit Ios, where Homer was supposedly buried. This was precisely the kind of tidbit I'd been hoping for, and I swore I'd try to visit Ios — wherever Ios happened to be.

First, though, Chios. Once again I stepped off the ferry and into the nearest travel agency, where I learned that a ferry for Samos, to the southeast, was leaving the next afternoon, giving me time — at last! — to explore a Greek island.

But where to go? I explained my quest to the travel agents, who told me that the house where Homer had lived was in the village of Volissos, along with a nice cafe. Volissos was, however, 25 miles away, and with no public transportation I'd have to rent a car. O.K.! Minutes later my little Hyundai was navigating switchbacks up cliffs, cruising an arid, boulder-strewn plateau, descending S-curves to the western shores of Chios and finally parking at the edge of Volissos, whose dense, haphazard lanes climbed a steep hill crowned by the ruins of a castle built during 300 years of Genoese imperial rule.

At Pythonas, a simple, spacious cafe across from a church, the owner, Maria Siderias, spoke English with a strangely familiar accent. She was from Astoria, the Greek neighborhood in Queens, she explained as she poured me good local wine and prepared fava beans with garlic sauce, grilled sausage and a tomato-cucumber salad. She had lived in New York until she was 20, she said, but during a family visit to Volissos 19 years ago she realized she didn't want to leave. New York life was volatile; Volissos, land of her ancestors, would be a new start.

By returning, Maria was bucking the trend. Once, she said, 3,000 people had lived here, but ever since the Germans came, so many villagers had left for Athens and abroad that the population was now maybe 200.

"Germans?" I asked, wondering if she meant European Union bureaucrats, or wealthy Continental property-buyers.

"You know, in the war," she said.

Oh, the war: World War II. Those Germans.

Funnily enough, Maria had never sought out Homer's house, but encouraged me to search atop the village hill. All I found, though, were meticulously restored vacation homes and Stella Tsakiri, an artsy Athenian transplant spattered with paint from renovating her rental properties.

"It's rumors," she said of Homer's residence. Rather, she said, Volissos had been home to a clan that claimed to have descended from Homer. And even if the poet had lived in Volissos, she added, the village itself had moved around, ascending from its original seaside location in the Genoese era.

Rumors, though, were enough for me, and when I returned that night to the Pythonas Cafe (after stashing my things in the free apartment Stella offered), I listened raptly to Thomas Kanaris, an aging saddlemaker whom Stella called "the soul of the village," tell a different story. According to him, Homer's house had been "rebuilt and rebuilt and rebuilt" so many times it was no longer the same structure.

The next morning I drove back to the port of Chios and boarded the ferry for Samos. "What are they here?" curious Odysseus would ask of each new island. "Violent, savage, lawless? Or friendly to strangers, god-fearing men?" On Chios, I knew the answer.

Samos, however, was not Chios. First of all, where Chios was rocky, Samos was verdant, a fact I appreciated as I cruised its milder coast in another rented car. But finding a place to stop — welcoming but not touristy, isolated but not abandoned — was difficult. None of the stunning, cliff-perched hill towns I checked out fit the bill. Tourists there were like olives: ubiquitous, entrenched, almost beneath notice.

Oh, but the driving! I kept on west, rounding the coast until the sun melted into the shadows of the hills and the roiling, wine-dark sea. The momentum, both physical and psychological, carried me through the evening, blotting out the throbs of music from a too-close disco as I slept in the city of Karlovassi.

Over all, I didn't feel let down. On my way back to port the next morning, I stopped for an espresso at North Star Cafe in the beachside village of Agios Konstantinos, and had a nice chat with Little Jim, an old Greek who had worked much of his life in [Australia](#) and had the black-and-white photos to show it.

Our conversation ranged from his father (the first villager killed by Nazis) to the troubles engulfing Greece (austerity, unemployment, ethnic strife) to his mother, who had, at the age of 100, returned to die here in the village of her birth. Little Jim's eyes, light brown but rimmed blue-green, were tearing up. Like Odysseus of Ithaca and Maria of Volissos, he had, in troubled times, found refuge in his native land.

The lesson of Samos — no expectations — was good preparation for [Mykonos](#), which I knew by reputation as the party island of the [Cyclades](#), a place of beaches, booze, bikinis and stark beauty

(treeless cliffs, boxy whitewashed homes, blue-painted shutters). Not where people muse over classical literature.

But Mykonos is also a ferry hub. You can get almost anywhere from there, and it was time for serious decisions about how to reach Ithaca. Some 150 miles to the south, I knew, lay [Crete](#), Greece's largest island, where I guessed there might be a ferry to the island of Kythira, roughly 15 miles off the mainland.

This was a gamble. I could get to Crete and discover that there was no westbound ferry and have to backtrack. But I'd been lucky so far, right? So after a day on Mykonos — I went swimming, bought handmade sandals and watched an old woman selling vegetables from her donkey — I boarded a high-speed catamaran bound for Ios.

Yes, Ios, site of Homer's alleged tomb, just happened to be on the way to Crete. I couldn't skip it. And once again, the gods were with me. A portside travel agency booked me into the high-end, modern Liostasi Hotel, a mere 40 euros a night (about \$56, at \$1.40 to the euro). Spiros, a Liostasi clerk who with his beard, tortoiseshell glasses and ironic mannerisms could have been my neighbor in Brooklyn, told me where to grab dinner. And when, with zero effort, I located his recommendation, Katogi, in the labyrinth of Ios's main village, I bonded with the bartender, Anastasia, who wholeheartedly endorsed my plan to pass through Kythira, her favorite island in all of Greece.

In the morning, with hours to go before the Crete ferry, I drove out to Homer's tomb, which lay, appropriately, at the very end of a small highway. A path led through knee-high bushes of wildflowers to a crest above the sea, and a half-collapsed pile of marble blocks. Could this really be Homer's resting spot? Sure, I thought, why not? I plucked a thatch of fragrant wild thyme and returned to the port.

Arriving after dark in Heraklion, Crete's capital, I had another run-in with Greek provincialism. No one knew when or whether ferries ran to Kythira; one port clerk suggested I wait till morning and call the ferry company.

Wait till morning! Spluttering with rage at these insular islanders who didn't even know how to get around their own country, I stormed out of the port and into the bus station, where I drank a calming beer and boarded a late-night shuttle west. The next day I found a ferry to Kythira, leaving in 24 hours. I'd have to wait till morning again.

So again, a rental car. Then the untamed mountains of Crete: goats on the winding road, azure waters below, olive groves silvering the slopes. Again, an honest taverna lunch: lamb stew, sour wine, a tomato-cucumber salad. I use "again" this way not as a complaint, but as an indication of the lush rhythm my life had fallen into. There was a regularity to the joy of discovering these new places, each so similar, none identical.

Below the village of Kampos, I spent hours descending the local gorge, following paths that vanished and reappeared and vanished again, down to a deserted, pristine beach where I felt like the last man alive, or like Odysseus, cast ashore in unknown lands.

Such episodes provoked ambivalence, too. Because as much as I loved them, I also needed to keep moving toward Ithaca. On Kythira, that feeling grew only more acute, amplified by the island's rugged vastness (3,300 people live on 116 square miles), by my inability to rent a car (for the first time, I was asked to show an international driver's license) and by the crack of thunder and a cold downpour of rain, which hit just after I'd hitchhiked to the island's biggest town and settled under a taverna's awning for lunch.

Of course, the rain eventually eased and I found another, kinder rental-car outfit, and I drove back roads through luxuriously arcing hills to reach teeny-tiny Avlemonas, a village recommended by Anastasia of Ios, where the sounds of cool jazz and blues lured me to the waterside Mirodia Kalokairiou Cafe. For a while I sat drinking Belgian beer and watching clouds rise over a ridge with the goateed owner, Stavros, and his employee, Stefanos, a recent cooking-school graduate.

"That one looks like a man," said Stefanos.

Stavros agreed: "Like the god Hermes."

When Odysseus lost his way after Kythira, he landed 10 days later in the land of the Lotus-eaters. I was there already. The beer, the comradeship, the casual mythological references, the braised goat at Stefanos's family's restaurant, the dramatic gorges and homey cafes and earthquake-ravaged churches — why move on? If Ithaca represents sought-after home, Stavros said: "Kythira is the opposite of that. It's the paradise you can never find."

And yet I had to move on.

So first to Neapoli, then to [Corinth](#) and Patra, 230 miles north and west, then to Kyllini, another 30 miles southwest, then by ferry to the island of Kefalonia, and from there: Ithaca.

After 11 days and untold miles at sea, the island appeared, wreathed in morning mist, mountains lined up, hump to hump, like sleeping green camels. The port stayed hidden from view until the ferry's final approach. Along with several dozen well-dressed Spanish tourists, I stepped onto the land of King Odysseus.

And then nothing. With five hours before the ferry back to Kefalonia, where I'd get a bus to Athens, I took a taxi from the port to Vathy, Ithaca's capital, whose stately buildings edged a shallow bay. There I had a coffee at one cafe, and another at another. I visited an archaeological museum with a collection of coins, pottery and statuettes dug up all over the island. One was a brass figurine, about an inch high, of Odysseus, his chin jutting, his eyes facing the heavens — in search of signs from the gods?

All around town, wall maps pinpointed the far-flung locations of Homeric sites such as Eumaeus's pigsty, the nymph's cave and Odysseus's palace. Other posters advertised Island Walks, a tour company offering Odyssey-themed strolls around Ithaca. But I ignored them. For Odysseus, Ithaca meant an end to his wanderings, and I wanted to stop moving too, to see how stillness felt.

It felt unnatural. And I knew well why: Odysseus's Ithaca was not my Ithaca. Mine lay elsewhere, back in Brooklyn, or perhaps beyond. And now it was time to go.

Before returning to the port, though, I called up Ester van Zuylen, the Dutchwoman who runs Island Walks (her number was on the posters), and told her about my journey. By chance, she had to drop a friend at the port, so we met there to chat and watch schools of fish swim in the crystalline sea.

For a while she talked about the challenges of getting local government support for her work — clearing the paths, promoting the tours — and in general how difficult it was to capitalize on the island's sole claim to fame. This was a place, after all, where Penelope remained a popular women's name, and although no men were named Odysseus, Homer was quite common.

Minutes later, a Mazda pulled up.

“Oh, here's Homer now,” Ester said.

Homer's arrival signaled my departure, and I took my last looks at the waters I hadn't swum and the hills I hadn't climbed. A day earlier, a friend had e-mailed me Constantine Cavafy's poem “Ithaca,” and a few of its lines stuck in my head: “Ithaca gave you the marvelous journey. Without her you wouldn't have set out. She has nothing left to give you now.” As I boarded the ferry, there was nothing else I wanted.

IF YOU GO

HOW TO GET AROUND

Since there are no definitive online ferry maps for the Greek islands, if you want to plan ahead the best resource is Ferries.gr, which also lets you book tickets no fewer than four days in advance. Otherwise, you can buy tickets at kiosks and travel agencies in the islands.

Few islands have public transportation, so be prepared to rent cars. All port towns I visited had at least one rental-car outfit. Prices for a manual-transmission compact are 20 to 30 euros a day (\$28 to \$42, at \$1.40 to the euro), including insurance. Some companies insist you have an international driving permit, so get one from AAA (\$15; aaa.com/vacation/idpf.html). Scooters, too, require a different driving license.

For information on how strikes and protests may affect travel in [Greece](#), visit livinginGreece.gr/strikes.

WHERE TO EAT AND DRINK

Chios: **Pythonas Taverna**, Volissos, (30-22740) 21134.

Kechrimpari, 7 Agios Anargiros, Chios Town, (30-69) 4242-5459, served me the best meal, seven courses plus a bottle of ouzo, for just 20 euros.

Ios: **Katogi**, main village, (30-69) 7659-8659.

[Crete](#): **Sunset**, Kampos, (30-28220) 41128.

Kythira: **Mirodia Kalokairiou**, Avlemonas, (30-69) 7708-1023.

Skandia, Paleopoli, (30-27360) 33700.

WHERE TO SLEEP

Since I couldn't plan ahead, the places I slept were hit-or-miss. Here are the hits:

Ayvalik, [Turkey](#): **Antikhan Boutique Hotel**, 216 Sakarya Caddesi; (90-266) 312-4610; antikhanpansiyon.com; rooms from 40 Turkish lira, or about \$26.

Chios: **Vacation apartments** in Volissos can be booked through Stella Tsakiri's Volissos Travel (30-22740) 21421; volissostravel.gr; from 58 euros a day, including rental car.

[Mykonos](#): **Hotel Sourmeli Garden**, (30-22890) 28255; sourmeligarden.com; doubles from 35 euros.

Ios: **Liostasi Ios Hotel & Spa**, (30-22860) 92140; liostasi.gr; doubles from 115 euros.

Kythira: **Sotiris**, Avlemonas, (30-27360) 33722; rooms from 30 euros.

MATT GROSS, the former Frugal Traveler, writes the "Getting Lost" series for the Travel section. He is writing a book about independent travel, to be published by Da Capo Press.

NY Times